

ПОТООЧЕ

Илюстриран
Абулхамидиев
Вестникъ Задеца

1 февруарий
1928 г.

ЦЕНА 3 ЛВ.

Редакция и администрация: Книгоиздателство Шв. Коюнджияевъ, София, ул. Ц. Самуилъ, 50

Зимна приказка

Картина отъ В. Лазаревичъ

ДЕТСКИ ГОДИНИ

По И. Суриковъ

то мойто село —
Моя роденъ кътъ,
Дето азъ животе
Видяхъ първи лѣтъ,

Ето, че се качвамъ
По баира — на,
И се спускамъ лудо
Съ вихренъ шейна.

Ето, че шейната
Хълъза се така,
И се завъртвамъ
Презъ глава въ снѣга.

Моятъ другари
Идаватъ тѣ завчасъ,
Всички дружелюбно
Смѣятъ се съсъ гласъ.

Цѣлъ въ снѣга оваленъ,
Цѣлъ смѣтъ побѣденъ,
Всичкигъ другари
Чудатъ се на менъ.

Веселье — шо да права? —
Снѣга се и азъ,
Знаешъ ли тогава
Що е студъ и мразъ?

Знаешъ ли тогава
Що е отидъхъ ти?
Времето забавно
Бързо какъ лети?

Ето, че заливъ
Слънцето далечъ
И крила разперва
Зимний вихрь вечъ.

Почва да се спуска
Нощицата тъма,
Всѣки неохотно
Бързо къмъ дома.

Връщамъ се и азъ
Веселье отъ игри,
Въ къщи се прибрали,
Топлата щари.

Въкъ кошето баба
Кротичко плете,
Мама кълчалъво
Съ прещата преде.

Огъньтъ блещука
И свещъта трепти,
Колко, колко дълго
Зимна нощъ ся ти!

Да заспи не мога
Въ тоя раненъ часъ
И къмъ мойта баба
Се обръщамъ азъ:

— Бабо, като снощи
Разкажи ми ти,
Приказчица нова
Пълна съ красоти.

И започва баба
Съсь преприказъ' лосъ,
И предъ менъ застава
Чудотъ миръ завчасъ.

Виждамъ азъ палата
Въ злато да блести,
Чудната градина
Съ бисерни врати.

Птичката възшебна
Какъ я уловили,
Царски ситъ-красавецъ —
Тамъ, когато били.

Какъ възла злодеецъ
Му довелъ жена,
Какъ възшебна била
Ти, като луна.

Приказката слушамъ
И сърдце нѣмий,
Вѣтъргъ въ конина
Все зловещо пѣй...

Сирамъ се до баба...
Нѣийгъ гласъ звучи,
Сладкъ съмъ налегна
Моятъ очи.

И на сѣна виждамъ
Чуденъ, чуденъ край,
Катъ на сина царски
Моя ликъ снѣй...

Царската градина
Съ бисерни врати,
Виждамъ я предъ мене
Цѣла да цвати.

И дърво сръдъ нея,
Дърво великото, —
Чекъ до небесата
Извишило станъ.

Я на клона виси
Златна клетка тамъ,
И възъ нея птичка —
Като жаръ и пламъ.

Скача и перелета,
Пѣе съ веселье гласъ,
Цѣлата градина
Свѣти какъ елказъ.

Тихо се промъкнахъ —
Клетката хваняхъ;
Бързо я откличъхъ
Смѣло и безъ страхъ.

Съ птичката погнахъ
Да избѣгамъ въ нощъ,
Но не щѣвъ ли скоро
Чуващъ шумъ и вѣсъ.

Чувамъ звъкъ и тропотъ,
Виждамъ като въ дѣнъ,
Стражата придоа
Трупа се край менъ.

Вогичи ме подкарватъ
Съ възрани ржасъ...
Мигонъ се събуждамъ
Съ трепетно сърдце...

Гледамъ... презъ прозоръ
Слънцето трепти,
Утринна молитва
Баба ми шепти.

О, години детски,
Хубави катъ съмъ,
Весели, щастливи,
Сладки като зѣмъ!

Нищо възъ не може
Да ви помрачи,
Грѣбете въ душата,
Свѣтли катъ личи!

Трайко Симеоновъ

